

İŞÇİ-KÖYLÜ

millî demokratik devrim mücadelesinde omuz omuza

YIL : 1 SAYI : 11 — ONBEŞ GÜNDE BİR ÇIKAR — 25 KURUŞ — 14 OCAK 1970

Tütün üreticileri olarak kapkaççı tüccarlara karşı birleşelim

Tütünümüzü Ispanak Fiyatına kaptırmıyalım

Adalet Partisi iktidarı kapkaççı tüccarı tefecileri destekliyor Tütün Üreticileri Sendikası, üreticilerin emeğinin hakkını savunmak için mücadelede kararlı. Tütün ekicileri miting ve yürüyüşler düzenleyecekler

Milyonlarca insanı ilgilendiren tütün piyasası Ocak ayı ortalarında açılacaktır. Kapkaççı tüccar, tefeciler, yabancı kumpanyalar ve ürününü destekleyen A.P. iktidarı, tütün ekicisinin ürününü ucuza kapatmak için bütün hazırlıklarını tamamlamıştır. Ekicinin «günde otuz saat çalışarak» ürettiği tütünü ıspanaktan daha ucuza elinden almak için türlü dolaplar çevrilmektedir. 7 Ocak günü Radyo Haber Bülteninde Türkiye Tütüncüler Federasyonu Başkanı Haydar Aryal'ın beyanatı okunmuştur. Bu beyanat tütün piyayası açılmadan evvel üretici inanmamak için kasıtlı olarak verilmiştir. Büyük toprak sahiplerinin, tefecilerin ve tüccarların temsilcisi olan Haydaı Aryal, Tekelin ve tüccarın elinde 160 milyon kilo tütün stoku bulunduğunu söyleyerek, tütün fiyatlarını düşürmeye çalışmaktadır. Maksatları, üreticinin pazarlık gücünü kırmak, tütün ekicisini tüccara kurban etmektir.

Türkiye'de bugüne kadar üzerine gaz dökülüp de tütün yakılmadı. En ucuz sigara olan üçüncü sigarasının bile kilosu 30 lira iken Tekelin ve tüccarın elinde 160 milyon kilo tütün olduğunu söyliyenlere üretici inanma-

Sırtını Adalet Partisi iktidarına dayayan, banka kredileriyle milletten alınan vergilerle beslenen tüccar karşısında tütün üreticileri

(Devamı 4. sayfada)

—0—

Lastik-Iş Bursa Şubesini Polis bastı

Geçtiğimiz haftalar içinde meydana gelen önemli olaylardan biri Lâstik-İş Sendi-

Tütün ekicileri olarak isteklerimizi açıklıyoruz

★ Her sene tüccar verilen 600 milyon lira kredi, Tekelin emrine verilmelidir!
★ Taban fiatı en az 10 lira olmalıdır!
★ Piyasa bir an önce açılmalıdır!
★ Randımanlar Tekel tarafından açıklanmalıdır!
★ Kapkaççı tüccarın piyasaya girmesine fırsat verilmemelidir!
★ Tütün tesellüm muameleleri çabuk yapılmalıdır!
★ Ekiciye verilen zirai krediler arttırılmalıdır!
★ Her sene yapılan âdi piyasa oyunlarına son verilmeli, tüccarın piyasa fiatlarını düşürmesine engel olunmalıdır!

Emek verenlerin hakkını kimseye kaptırmıyalım ... reticini nimaneviyatını kır. ... maktadır.

Amerikancı patron emretti, Polis ateş açtı

Kardeşimiz Şerif Aygül şehit düştü

Bir şehit de işçilerden. Peş peşe vurulan öğrencilerden, Mehmet'ten, Battal'dan sonra bir şehit de GAMAK işçilerinden.

İşten atılan arkadaşlarını savunurken, ŞERİF AYGÜL bir polis kurşunuyla, çalıştığı fabrikanın önünde şehit düştü. Yıllardır sarı sendikanın (Çelik - Iş) elinden kurtulmak için mücadele eden Gamak işçileri, bir kaç ay önce Maden-İş Sendikasına geçmeyi başarmışlardı. Patron bunun intikamını almak, işçileri yıldırmak için 500 işçinin önemli bir kısmını işten atmaya başladı. Yıl başından birkaç gün önce de 124 işçinin anlaşmasını feshedip, fabrikaya polis doldurdu. Kalan işçilere de 10 gün tam ücretli izin verdi. Verdi ki, atılan arkadaşlarını korumasınlar, paralarını alıp herşeyi unutsunlar.

Fakat GAMAK işçisi buna aldanmadı, 500 işçinin atılanı da, atılmayanı da el birliğiyle direndi. Yılbaşı avanslarını almadılar, ve hesap sormak üzere fabrikaya gittiklerinde, oraya yerleşmiş polislerin müdahalesiyle karşılaştılar. Patronun aylıklı adamı gibi davranan polisler işçilere ateş açtı. Yağmur gibi kurşun yağdırdı. ŞERİF AKGÜL işte bu sırada göğsünden vuruldu. 17 arkadaşı da kurşun yarası aldı.

Bunu gören işçiler galeyana gelip fabrikaya daldı. Sonradan takviye gelen 400 kişilik toplum polisi, içerdekileri, işçilerin elinden zor kurtardı. Olaydan sonra suçlu polisler serbest gezdiği halde 50 işçi suçsuz yere nezarete alındı. Vali, radyoda

(Baştarafı 3 cü sayfada)

Polis kurşunuyla can veren ŞERİF AYGÜL

BAŞYAZI

Demokrasi, Işçilerin ve köylülerin devrimci iktidarıdır

Eyüp'teki Gamak fabrikası işçilerinden Şerif Aygül kardeşimizi de polis vurdu. Patronun hammadde yokluğunu bahane ederek 124 işçiyi işten çıkarması karşısında girişilen haklı mücadelede vurdular Şerifi, Demir Döküm işçilerinin mücadelesinde ve bütün işçi hareketlerinde gördük, gençlik hareketlerinde gördük : AP iktidarının emrindeki polis, patronların Amerikan sömürücüleri ve ortaklarının menfaatlerinin bekçisidir. Şimdiye kadar polisin, işçilerin ve halkın menfaatleri için harekete geçirildiğini gören var mı?

Amerikan sömürücüleriyle işbirliği eden AP iktidarı, halkımız üzerinde tam bir zorbalık düzeni kurma peşindedir. Yılların İsmet Paşa'sı son verdiği beyanatlarla halk düşmanı AP ile tam bir ortaklık kurmuştur. İşçileri, gençleri kurşunlatan, köylüleri ezen AP ihtidarı ile Paşanın arasından su sızmıyor. Sömürüldüğünü gören, emeğinin hakkına sahip çıkan halkımızdan korkuyorlar. İsmet Paşa, halkımızın kurtuluşu için savaşanları «24 saatte toplamak» tan söz ediyor. AP ve yılların İsmet Paşa'sı kolkola girmiş halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini bastırma plânları içindeler. Ve bu zorbalık plânlarına da «demokrasi» diyorlar.

İşçinin kurşunlanması mı demokrasi? Öğrencilerin vurulması mı demokrasi? Köylülerin ağa zulmü, tefeci sömürüsü altında inlemesi mi demokrasi? Patronun keyfi isteyince yüzlerce işçiyi işten atması, işçinin istediği sendikaya girememesi mi demokrasi?

(Devamı 4. sayfada)

İŞÇİ — KÖYLÜ

Lastik-İş Başkanı Rıza Kuas'ın işçilere mektubu

Rıza Kuas, işçilere hitaben bir yeni yıl mektubu yayınlamıştır. **«1970 yılının ışığı ve karanlığı fakir evlerimize doldu»** diye başlayan mektup, şöyle devam etmektedir: Açlık, yoksulluk, savaşlar **«Sömürücü ülkelerin geri ve yoksul kalmış ülke insanlarının bir dilim ekmeğine göz dikmelerinden oluyor. Geri kalmış ülkelerin madenlerini, petrollerini, kısaca bütün yer altı yer üstü zenginlik kaynaklarını ele geçirmeye çalışmalarından oluyor.»**

«Sömürücüler, sömürülerini, sömürdüğü ülkede bulduğu yerli ortaklarıyla sürdürmektedir», diyen Rıza Kuas, **Amerikanın ülkemizi de Türkiyeli ortaklarıyla işbirliği ederek sömürdüğünü; işbirlikçilerin, Amerikanın ülkemizde kalmasını istediğini; ve ülkesini seven bağımsızlığa aşık bütün insanların buna karşı çıktığını ve karşı çıkması gerektiğini** bildirmektedir.

Mektup şöyle bitmektedir:

«Zaman emek ve emekçiden yana gelişmektedir. Işçi sınıfının lehine dönen bu çarkı kimler geriye çevirmeye çalışırsa çarkın dişlileri arasında çatır çatır ezilecektir.

...yasi polis tarafından basılarak aranması ve başkanı ile Sekreterinin tevkif edilerek iki gün tutuklu kalmalarıdır.

25.12.1969 cuma günü saat 14.00 - 15.00 sıralarında Sendika yetkililerinden hiç kimsenin bulunmadığı ve dört işçinin içeride bulunduğu bir zamanda yapılan baskında polisler işçileri sorguya çekmeğe başlamışlar ve onlara neden orada bulunduklarını sormuşlardır.

Polisler sendikada yapılan ilk aramada etrafta ne bulurlarsa toplamışlar, ardından çelik dolapları kırarak sendikanın kâğıtlarına ve vesikalarına el koymuşlardır. Daha sonra sendikaya gelen sendika yetkililerinden Hayrettin Sadak Kinay ve Mustafa Ertuğuş sorguya çekilmişler ve geceyi nezarethanede geçirmişlerdir.

Polisin toplayıp götürdüğü yazılar arasında bayram mesajı, Öğretmen boykotu desteklenmelidir, işçi arkadaş. diye başlayan bildiri, teşkilatlanma bildirisi, Lâstik-İş Gazetesi, Lâstik-İş genel merkezi yayınları ve İşçi-Köylü gazeteleri ile İşçi-Köylü ve Dergimizin abone makbuzları bulunmuştur.

Açıkça bir tertip olan olaydan TRT ve İşbirlikçi basın **«Lâstik-İş Sendikası Bursa Şubesinde hükümet aleyhtarı bildiriler bulundu»** şeklinde bahsetmiştir. İstanbul Teknik Üniversitesi yurdunda pencere pervazlarını sopa, matba benzinini «molotof kokteyli yapmaya yarayan madde» diye tanıtan siyasi iktidarın bayram mesajını «Hükümet aleyhtarı bildiri» diye yutturmaya çalışması elbetteki doğaldır.

Gazetemizin Elbistan muhabiri baskı ve tehditlerle mücadele ediyor

Maraşdaki devrimci arkadaşımız Fevzi Kıral'a ağaların maşası A.P. liler bir tertip düzenlemişlerdir.

Fevzi Kıral arkadaşımızın Işçi Köylü gazetesini satması ve gazetesine yazı yazması Maraş ağalarını kızdırmıştır. Olayı devrimci kardeşimizden dinliyelim.

«30 Kasım 1969 tarihinde Akşam gazetesinde **«Elbistan'daki iki TİP'linin hareketleri olaylara sebep oldu»** başlıklı yazıyı herhalde okumuşsunuzdur. Gazeteye haberi gönderen AP'li olup, ağaların maşalığını yapan bir kişidir. Gazetede bahsettikleri Müftülük binası duvarındaki camekan içinde bulunan Komünizmle mücadele derneğine ait olan gazeteler yırtılıp, camekan kırılmıştır. Bütün bunlar on on beş gün önce meçhul şahıslar tarafından yapılmıştır,

(Devamı 4. sayfada)

RECEP AĞA neler istediğini Albayrak altında söylüyor.

Öğretmen Boykotu başarılı geçti

Hüseyin Kaya Aydın'dan bildiriyor

AYDIN'DA GÖREVİNDEN ALINAN ÖĞRETMEN GAZETE SATIYOR.

Geçen sayımızda etraflı olarak verdiğimiz öğretmen boykotu bütün yurt çapında başarıyla uygulanmıştır. Öğretmenler bütün halkın dertlerini dile getirmişler, işçi, köylü, aydın, memur, subay ve gençlik de öğretmen hareketini desteklemişlerdir. Öğretmen boykotunun yürüten Türkiye Öğretmenler Sendikası (TÖS) ve İlkokul Öğretmenleri sendikası (İLK-SEN) birleşme kararı almışlardır.

Aydın'da boykot nedeni ile görevinden alınan Öğretmen Mehmet Özü'nün gazete satışı sırasında ve boykot nedeni ile boşalan sınıflara valilikçe tayin edilen öğretmenlerin okul öğrencilerine yaptıkları insanlık dışı hareketleri yerinde ve mahallinde izledik.

Cumhuriyet İlkokulu Müdürü Mehmet Özü beye bazı sorular yönelttik.

Soru: — Sayın öğretmenim boykot nedeni ile açığa alındığınızı öğrendim. Şimdi gazete satıyorsunuz. Sizce bu davranışınızın toplum bakımından önemi ne olabilir?

Cevap: — Bu hareketimle emperyalizm'in işbirlikçilerine ve uşakların, bir devrimcinin, hiç bir baskıya boyun eğmiyeceğini göstermek isterim.

Soru: Öğretmenim nerelisiniz, kaç yıllık öğretmensiniz, evli misiniz, kaç çocuğunuz var?

Cevap: Aydın'lıyım. 28 yıllık öğretmenim. 20 yıllık okul müdürlüğü görevim vardır. Evli dört çocuk babasıyım.

Evet 28 yıllık öğretmen, 20 yıllık okul müdürü Mehmet Özü bey görülmeye değerdi. Aydın'lılar Mehmet Özü'yü çok iyi tanıyorlardı. Öteden beri sessiz bir insan olduğunu biliyorlar ve iktidarın ne mal olduğunu daha iyi anlıyorlardı. Gazete satan öğretmen Mehmet Özü'nün hali çok ilginç. Eski ayakkabısını, kasketini ve eski mont komerisini giyinmiş, haliyle eski talebeleri ve küçük mini mini talebeleri ve öğretmen arkadaşları ve kendisini çok yakından tanıyan sayın Aydınlı hemşehrilerinin sanki rekabet yaparcasına gazete alışları...

Mehmet Özü beyin durumu devam ederken ellerinde yazılmış arzuhalleri ile Cumhuriyet Savcılığını arı-

(Devamı 4. sayfada)

Hüseyin Kaya, müdürle konuşurken

Parasını verdikleri halde yolları ve oKulları hala yapılmadı

Kırşehir'in bir köyü var: Dulkadirlinin Karaisa köyü. Birçok Anadolu köyünde olduğu gibi, Karaisa köyünde de okul yok. Öğretim, kışın akan, yazın kokan bir damda yapılıyor. Gelen öğretmenler bir sene kaldıktan sonra, ayrılmak için Bakanlığa dilekçeler yağdırmaya başlıyorlar.. Okulda masa yok, sandalyalar kırık dökük. Çocuklardan 60-70 tanesi sırf bu yüzden okula devam edemiyor.

Köylüler, **«kolumuz yapılsın, çocuklarımız okusun»** diye aralarında 4 bin lira toplayıp Millî Eğitim Bakanlığına yatırmışlar. Aradan tam üç sene geçtiği halde ne okulları yapılmış, ne de **«haliniz nedir»**, diye semtlerine uğrayan olmuş.

Karaisalılar'ın derdi bu

(Devamı 4. sayfada)

BİZE KURTULUŞ YOLUNU GÖSTEREN BİLİMSEL SOSYALİZMDİR

Doğu Perinçek

Bugün Türkiye de yurdumuzun Amerikan boyunduruğundan kurtulması, toprak ağalığının, tefeciliğin yok edilmesi için mücadele ediyoruz. Bu mücadeleyi zafere ulaştırmak, başta işçi sınıfı olmak üzere, emeğiyle geçinen herkesin, bütün çalışanların kurtuluşu yolunda ilk devrimci adımdır: Millî Demokratik devrimdir.

Peki, bu mücadele bir kör döğüşü müdür? Türkiye halkı bu mücadeleyi hangi düşüncenin ışığında yürütecektir? Bu mücadelede nasıl hareket etmemiz gerektiğini, dostumuzun düşmanımızın kim olduğunu nerden öğreneceğiz?

Bütün işçi ve köylülerin, emeğiyle geçinen herkesin kurtuluşu için bize doğru yolu gösteren, sosyalizmin bilimidir Sosyalizm, hem bir düzendir, hemde işçi sınıfının bilimsel düşüncesidir.

Sosyalizm Bir Düzendir

Sosyalizm, işçi sınıfının iktidarda olduğu ve bütün üretim araçlarının, yanı fabrikaların mülkiyetinin topluma ait olduğu bir düzendir. Bu düzende çalışan herkes emeğinin karşılığını alır. Çünkü kâr ortadan kalkmıştır. Fabrikalar topluma ait olunca, tek kişinin yüzlerce, binlerce işçinin sırtından kâr sağlama imkânı ortadan kalkacaktır. Fabrikalar patronların kesesine değil, toplumun bütününün yararına çalışacaktır. Sosyalist düzende işçi sınıfı iktidarda olduğu için, devletin bütün imkânları halkın bütününün menfatine yarıyacaktır. İşçi ve köylülerin çocukları okuyacak, hastahanelerde yanlız parası olanlara değil herkese bakılacaktır. Yollar, köprüler zenginlerin işine gelen yerlere değil, halkın ihtiyaçlarına göre yapılacaktır.

Sosyalizm Bilimdır

Sosyalizm bir düzen olduğu gibi bir bilimdir de. Sosyalizm, tabiattaki olayları, tabiatta ve kâinatta olan herşeyin nasıl geliştiğini, insan toplumlarının nasıl geliştiğini, hangi düzenlerden geçtiğini bileceğiz ki, sosyalizme nasıl ulaşabileceğimizi öğrenelim. Erzurum'dan İstanbul'a nasıl gidileceğini öğrenmeden İstanbul'a varabilir miyiz? İşte bunun gibi, bütün emeğiyle yaşıyan insanların kurtuluşu olan sosyalizme çetin mücadelelerden, zorlu bir yolculuktan sonra varılır. Toplumlar belli düzenlerden geçerek sosyalizme ulaşırlar.

Bize, bugün nered olduğumuzu, sosyalist düzene ulaşmak için nerelerden geçeceğimizi öğreten bilimsel sosyalizmdir. Bilimsel sosyalizm işçi sınıfının düşüncesidir, ona doğru yolu gösteren ışıktır. Bir düşünceyi öğrenip kavrayan ve bu yolda mücadele verenlerin meydana getireceği gerçek işçi sınıfı partisi köylülere ve bütün halkımıza doğru yolu gösterecektir.

Torna tezgahının başına geçen biri, torna makinesini çalıştırmasını bilmiyorsa, o makinayı çalıştıramaz. Destereyi, metkabı, rendeyi, çiviyi, çekici, eline alan bir insan, eğer bu aletleri kullanacak hünere sahip degilse, masa, iskemle yapamaz. Bunlar gibi, kendi bilimsel düşüncesini öğrenmiş ve kavramamış, bu yolda mücadeleye girmeyen ve teşkilâtlanmış bir işçi sınıfı da kendi kurtuluş yolunu bulamaz. Patronlarla mücadele eder grev yapar ama, sömürüden nasıl kurtulacağını sosyalizmi öğrenmeden bir türlü göremez. Sosyalizm, işçi sınıfının pusulasıdır. Pusulanın ibresi, hangi denizde olursa olsun, geminin doğru yolu bulmasına yarar. Işçi sınıfının pusulası olan sosyalizm de, işçi sınıfına doğru yönu, yani soyalizmi gösterir. Geminin dümenini pusulaya göre ayarlarsın. Pusulası olmayan gemi, yolunu kaybeder veya kayalara bindirir.

gemi gibidir, hedefine ulaşamaz. İşte bu sebeple işçi sınıfının ve bütün Türkiye halkının düşmanları, sosyalizmin öğrenilmemesini isterler. Sosyalist kitapları toplarlar, yasaklarlar, sosyalizmi yayanları hapse atarlar, gayeleri, işçi sınıfını pusulasız bırakmak ve sömürüye devam etmektir

Sosyalizm Mücadelemizin Kılavuzudur

Geçende bir işçi liderinin konuşmasını dinledim. «Biz hayat mektebinde tahsil gördük», diyordu. Güzel bir söz. Işçi sınıfının düşüncesi olan sosyalizm, yalnız kitaplardan öğrenilmez. Sosyalist kitapları okumak şarttır, ama «Hayat mektebinde» uygulanmayan düşünceler bir işe yaramaz. Sosyalizm, bir düşünce olarak mücadelesi verildiği zaman değer kazanır. Sosyalizm, bir süs değildir. Sosyalizm, mücadelemizin kılavuzudur. Düşüncelerimizin doğruluğunu, eğriliğini uğrunda mücadele ettiğimiz zaman öğreniriz. Destenin nsıl tutulacağını, tesviye makinasının nasıl çalıştığını bize öğretseler, ama bunu alet üzerinde göstermeseler aleti ilk elimize aldığımız zaman acemilik çekeriz Bir aletin nasıl kullanılacağını lafla öğrenmek yetmez, o aleti ele alıp bu bilgimizi uyguladığımız zaman işin esasını kavrarız. Sosyalizm de

uyguladığımız zaman gerçekten öğrenmiş oluruz.

Buna karşılık bir aletin nasıl kullanılacağını birisi bize öğretmeden, o aleti elimize alıp orasını burasını kurcalayarak çalıştırıp işimizi göremeyiz. Bir matbaa makinasını veya torna makinasını nasıl çalıştıracağımızı bize öğreten olmasa, o makinayı kendi kendimize çalıştırıp, iş görebilir miyiz? Bir arkadaşı, nasıl sürüleceğini öğretmeden traktörün üzerine bindirin, makinayı yürütebilir mi? Demek ki, bir düşünceyi öğrenmek ve o düşünceyi uygulamak birbirine bağlıdır. Bir şeyi öğrenmeden uygulamaz olmaz. Uygulama olmadan da bir şeyi doğru olarak ve tam olarak öğrenemeyiz. Bu sebeple soyalizmi hem öğreneceğiz hem de mücadelesine gireceğiz. Öğrenmeden, nasıl mücadele edeceğimizi bilemeyiz, mücadeleye girmeden de öğrendiklerimizi tam olarak kavrayamayız ve bilgimizi derinleştiremeyiz. Sosyalizmi mücadele içinde öğrenelim ve bilgimizi geliştirdikçe daha ileri mücadelelere girelim.

Yazımızın başlarında insan toplumlarının çeşitli düzenlerden geçerek, uzun ve çetin mücadeleler sonucunda soyalizme varacagını belirttik. Önümüzdeki sayılarımızda: Emeğiyle yaşayan bütün insanların kurtuluşu olan sosyalizm yolunda hangi mücadeleleri vereceğiz? Bu mücadelelerde dostlarımız düşmanlarımız kimdir? Ve bilimsel sosyalizmin çeşitli konuları üzerinde duracağız.

İlim Çin'de olsa gidip bulunuz.
Hz. Muhammed

İstanbul Teknik Üniversitesi Mühendislik ve Mimarlık Fakültesi Kıbrıslı Türk Öğrenci Derneği Tüzüğü

Madde 1 — İstanbul Teknik Üniversitesi Mühendislik ve Mimarlık Fakültesi Kıbrıslı Türk Öğrenci Derneği adına bir dernek kurulmuştu. Derneğin merkezi Istanbuldur, şubeleri yoktur.

Madde 2 — Derneğin amacı:

a — İ.T.U.M VE M Fakültesindeki Kıbrıslı Türk Öğren

ten uzaklaştırma cezaları verebilir.

Madde 8 — Denetim Kurulu: Genel Kuruldan seçilen iki asil ve bir yedek üyeden oluşur. Derneğin malî işlerini denetler.

Madde 9 — Üyelik aidatı ayda 2.50 TL. dir. İlk asli üye kaydı beş Türk lirasıdır.

Koç Yiğitlerim! Analarınızın Ak Sütü Helâl Olsun!

ALİ EMMİ DEDİ Kİ...

Battal'ımın, Mehmet'imin kanı kurumadan, Taylan'ımın gülücüğü solmadan, GAMAK işçisi Şerif Aygül'ü de kurşunladı halk düşmanları.

En taze çağlarında, en verimli günlerinde kaçıncı genç can verdi?

Anadolu'nun havasını, suyunu, toprağını, insanını candan sevmenin cerecesi hep ölüm mü olacak?

Onlar halkımız uğruna mücadele ettikleri için kurşunlandılar.

Bu ne yaman bir halk sevgidir ki, çoğunun «Bana değmiyen yılan bin yaşasın» deyip, yan gelip yattığı bir çağda halkının kurtuluşu için bu gençleri ölüme yürütür?

Ben sadece erlerin mayın tarlasından ölümü göze alıp yürüdüğünü sanardım. Meğer işçinin, köylünün, yoksulun, ezilenin kurtuluş yolu da böyle bir mayınlı tarladan geçermiş ha...

Demek Atatürk'ün Türkiye'sinde «Bağımsız Türkiye» demek, «Devrimlerin bekçisiyiz» demek, «Halkın sömürülmesi dursun» demek, «hakkımızı verin» demek bukadar tehlikeliymiş, bu kadar belâlıymış...

Halkın düşmanlarına karşı çıkmanı cezası ölümmüş meğer.

Mehmet'lerim, Battal'larım canlarım benim. Siz de başkaları gibi çıktığınız kabuğu inkâr edebilirdiniz... Siz de «Altta kalanın, ezilenin canı çıksın» diyebilirdiniz. Siz de köyden çıkıp köylünüzü unutabilirdiniz...

Şerif kardeşim! Sen de işçi davasına yan çizebilirdin. Patronla sarı sendikacılarla anlaşıp sınıfına ihânet edebilirdin.

En büyü kentte yaşıyordunuz karı kız peşinde salonlarda, diskoteklerde gerdan büküp, kalça kıvırabildiniz...

Açlıktan çaresizlikten, hastalıktan kıvranan halkı düşünmeden derslerinizden başlarınızı kaldırmayabildiniz.

Gözlerinizi kapayıp, kulaklarınızı tıkayıp iyi mevkileri, evleri, apartmanları, her ay alacağınız binlikleri düşleyebilirdiniz...

İsteseydiniz pek alâ halkın, bizlerin sömürülüşünden sus payı alabilirdiniz...

Ama bütün bunları yapmadınız, yapamazdınız da. Çünkü insandınız. Çünkü siz bu milletin has evlatlarındandınız... Çünkü şerefli ve namusluydunuz... Halkı rahata, aydınlığa çıkarmanın tatlı ama güç kavgasına girişmiş birer devrimciydiniz... Çünkü otuz kişinin yiyip, otuz milyonun bakmasına dayanamazdınız..

Koç yiğitlerim benim. Analarınızın size verdiği ak süt helâldir, fakir milletimizin verdikleri de... Vazifeden kaçmadınız siz, insan gibi yaşayıp insan gibi öldünüz.. Milyonlarca kişinin yüreklerindeki kabriniz o kadar büyük ki.

Gözünüz arkada kalmasın sakın. Anadolu verimkârdır, yürüdüğünüz yolda, güzelim bağımsızlık yolunda, vurulan her bir kişinin yerine binlercesini yetiştirir.

Kardeşlerim, yeğenlerim, canlarım benim...

Halk kendisi uğruna canını ateşe atanları asla unutmaz, alçakları da..

Doğu'da kıtlık var

Ağanın hayvanları besili Köylününki açlıktan kırılıyor

Bizim gençliğimizde Doğu bir sürgün yeriydi. Otuz yıl önce görev yaptığım Mardin, Midyat ve Cizre yörelerinde tanık olduğum cehalet, yoksulluk ve açlık bugün de bilinen ölçüler içinde sürüp gitmektedir. Bu vatan parçası ile Doğu'da yaşayan vatandaşı kaderi ile başbaşa bırakarak, bırakılmış bölgesi haline getirmiştir.

Sıra Hayvanlarda

Doğu, yıllar boyu Ağaların baskısı altında sömürüldü. İnsanlarının verecek birşeyi kalmayınca sıra hayvanlara geldi. Şimdi açlıktan bir deri bir kemik yığını haline gelmiş durumdalar. Batıda 20 kuruşa sa-

sömürülen bir gölge geliyor aklımıza...

Cahil bırakılmış olan halk bunları henüz bilmiyor. Kuraktan oldu zannediyorlar, olup bitenleri... Gerçek hırsızları tanımadıkları için kaderi suçluyorlar.

İnsanın lokmalarını hayvanın yemini, toprağın güb

reten bir bilimdir. Biz, in... işçi sınıfı hareketi, pusulasız yetmez, onu mücadelemize

MEHMET ile TANJU

Yağlı kuyruğun elinden kaçacağını anlayan Tanju bey yerlere kadar eğilip,

— Aman efendim, fazla büyütmeyin, iki üç işçinin yaptığı bu hareketi büyütmeyin. Bir kaç komünist işte. Yarın aç kalırlar, hepsi vazgeçerler grevden.

Amerikalı diretiyor,

— Yok, yok öyle değil. Üç işçi değil bin işçi. Hepsi grevde. Bu grev ya biter, ya da ben var bir başka fabrika ile anlaşmak.

Ve Amerikalı öfkeyle kapıyı çarparak dışarı çıktı. Tanju bey fabrika müdürüne döndü,

— Derhal harekete geçin. Bu grev kırılacak. Bizden yana sendikayı hemen harekete geçirin. Uyuyor mu bu herifler. O kadar paramızı yiyorlar. Daha olmazsa ben polis çağırtacağım. Bu kanunsuz bir grevdir. Bu rezaletin önüne geçeceğim. Bu memlekette kanun yok mu efendim.

Müdür ellerini oğuşturarak,

— Peki efendim şimdi fabrikaya gidiyorum. Gerekeni yapacağım.

— Haydi çabuk ol öyleyse.

Fabrikada işçiler sevinçle, yüksek bir moralle grevi yürütüyorlar. İşçilerin aileleri onlara yemek getiriyor. Gençler İşçi - Köylü gazetesini getiriyor, İşçi - Köylü grev haberini veriyor, Çoluk çocuk seferber olmuş. Küçücük beraber ordan oraya koşuyorlar. Kapıda nöbet tutan işçilerden biri içeri seslendi.

— Müdür geliyor.

Mehmet Kapıya doğru ilerledi.

Müdür lüks arabasının içinden indi. Fabrikaya doğru yürüdü. Kapıya biriken işçiler bağırmaya başladılar.

— Patronun nerde?

— Amerikalı ortağınız nerde?

— Hesabımız var onlarla.

Mehmet ve Hüseyin yanlarında işçilerle beraber kapının önünde duruyorlardı.

Müdür doğru Mehmet'e yöneldi.

— Mehmet bey sizsiniz değil mi?

Mehmet'in cevabı kesindi.

— Mehmet bey değil, işçi Mehmet.

— Şey, sizinle bir şey konuşmak istiyorum.

Tanju Bey Telâşta

— Burası iyi. Ne söyleyeceksen hepimizin önünde söyle.

— Greve gitmeniz çok kötü bir şey. Niye böyle acele ettiniz. İnsanlar daima anlaşma yollarını bulmuşlardır.

Hüseyin arkadan söze karıştı,

— Biz isteklerimizi belirttik.

Müdür telâşlı,

— Tanju bey sizle tekrar görüşmek istiyor.

Mehmet arkadaşlarına döndü,

— Hüseyin ve grev gözcüsü olarak Şefik benimle gelsin. Sizler bekleyin arkadaşlar.

⁂

Yarım saat sonra patronun lüks apartman dairesindeydiler. Şefik şaşırmış, hayretle çevresindeki zenginliğe bakıyordu.

Tanju bey onları büyük bir güler yüzlülükle karşıladı.

— Buyrun buyrun şöyle oturun.

Bizimkiler yağlı tulumlarıyla güzelim koltukların üzerine çöktüler. Tanju bey hemen konuya girdi,

— Çocuklar sizinle anlaşabiliriz. Fabrikanın sizin gibi adamlara ihtiyacı var. Pekâla ustabaşı olabilirsiniz üçünüzde. Ücretleriniz de iki misli artar. Hatta benim yanımda özel olarak çalışabilirsiniz. Değil mi efendim.

iBzimkiler işbirlikçi fabrikatörün karşısında çelik gibi duruyorlar. Mehmet birden ayağa fırlıyor.

— Söyleyecekleriniz bitti mi?

— Eh işte. Yani demek istiyorum ki!

Mehmet sakin bir sesle konuştu,

— Ben de demek istiyorum ki, siz kendinize başka satılık adam arayın. Biz işçiler arkadaşlarımızı satmayız. Sonuna kadar direneceğiz. Bunu aklınızdan çıkarmayın.

Arkadaşlarına döndü.

— Hadi gidelim çocuklar..

Çıktılar. Şefik sinirinden titriyordu. Hüseyin «vay anasını» diyordu «demek adamları böyle satın alıyorlar».

Fabrikaya gidip durumu anlattılar. İşçiler hep bir ağızdan «vay namussuz herif» diye küfürü bastılar. Grev devam ediyordu.

türlü yardımlaşmayı sağlamak, Kıbrıs Türk toplumunun bağımsızlık ve demokrasi mücadelesine katkıda bulunmak, Türkiye'yi ve Kıbrıs'ı tanıtmaktır.

b — Dernek siyasetle uğraşmaz.

Madde 3 — Derneğin amacını benimseyen her İ.T.Ü.M. VE M. Fakültesi Kıbrıslı Oğrenci yazılı olarak müracaat ederek ve yönetim kurulu kararı ile Derneğe üye olabilir. Ve bir yazı ile dernekten ayrılabilir.

Madde 4 — Genel Kurul yılda bir yönetim kurulunun belirteceği yer, gün ve saatte üyelerin katılmasiyle toplanır. Başlıca yetkileri şunlardır:

a — Hazır bulunan delegelerin salt çoğunluğunun oyu ile tüzüğü değiştirmek.

b — Faaliyet ve hesap raporlarını görüşüp karara varmak,

c — Organlarını seçmek,

d — Derneğin feshine karar vermek.

Madde 5 — Yönetim kurulu genel kuruldan seçilen altı asil bir yedek üyeden meydana gelir. Başlıca görevleri şunlardır:

a — Kendi arasında Başkan, II Başkan, Sekreter muhasip, Veznedar, Sosyal İşler Üyesi şeklinde İş bölümü yapmak,

b — Tüzük ve kanunlar uyarınca derneğin bütün faaliyetlerini yürütmek,

c — Genel kurula sunulacak raporları hazırlamak, Genel Kurul gündemini tesbit etmek.

Madde 6 — Başkan: Yönetim kurulu toplantılarını yönetir, derneğin düzenli çalışmasını sağlar, gerektiğinde açıklama yapar.

II. Başkan: Başkanın bulunmadığı hallerde onun görevini eksiksiz yerine getirir.

Sekreter. Derneğin yazışmalarını yapar.

Muhasip: Derneğin mali işlerini düzenleyip hesaplarını tutar.

Veznedar: Derneğin gelir, gider ve işlemlerini yürütür.

Sosyal Faaliyetler Üyesi. Sosyal ve kültürel işleri yürütür.

Madde 7 — Onur Kurulu. Genel Kurul tarafından seçilen üç asil, iki yedek üyeden oluşur. Üyelerin disiplinsiz hareketlerini cezalandırır. İhtar, tekdir ve dernek

nabilir. Her türlü kanuni faaliyetlerden gelir elde edilebilir.

Madde 10 — Derneğin gelirleri bir banka hesabında toplanır. Bu hesaptan başkan ve veznedarın müşterek imzaları ile para çekilir.

Madde 11 — Yönetim kurulu kararı veya üyelerden 1/5 in yazılı isteği üzerine olağanüstü kurul toplanır.

Madde 12 — Derneğin feshi bu amaçla yapılacak bir olağanüstü genel kurulda hazır bulunan delegelerin 2/3 oy çoğunluğu ile olur. Fesih halinde mevcutları, mevcut Kıbrıs'lı örgütlerden birine bırakılır.

Madde 13 — Bu tüzükte belirtilmeyen hususlarda yürürlükteki kanunlar ve teamüle göre hareket edilir.

Madde 14 — Derneğin kurucuları şunlardır:

Adı Soyadı Bektaş Hasan, Baba adı Hasan, Doğumu 1947, Tabiiyeti Kıbrıslı, Mesleği Öğrenci, Adresi Uçak Sitesi 38 C. 4 Kat 3/9 Yeni Levent.

Adı Soyadı Hasan Ziya, Baba adı Ziya, Doğumu 1946, Tabiyeti Kıbrıslı, Mesleği Öğrenci, Adresi Birlik Yapı Koop. Ömür Sok. A 1 Blok Daire 1 BAKIRKÖY.

Adı Soyadı İsmet İzzet, Baba adı İzzet, Doğumu 1941, Tabiyeti Kıbrıslı, Mesleği Öğrenci, Adresi Kıbrıs Yurdu Sirkeci.

Adı Soyadı Mustafa Karagözlü, Baba adı İsmail, Doğumu 1947, Tabiyeti Kıbrıslı, Mesleği Öğrenci, Adresi Türk Ali Mah. Muhtar Molla Sok. 14/2 BEŞİKTAŞ.

Adı Soyadı Sedat Mehmet, Baba adı Mehmet, Doğumu 1947, Tabiyeti Kıbrıslı, Mesleği Öğrenci, Adresi Kıbrıs Yurdu Beyazıt.

Madde 15 — Ayni gaye ile kurulan Kıbrıslı öğrenci örgütleri ile birlik kurabilir.

bir elleri yağda, bir elleri balda günlerini gün ediyorlar.

Diyarbakır'da açılan Tıp Fakültesinin Dekanı dahil öğretim üyelerinin büyük bir çoğunluğu Ankara'da oturuyor. Fakir milletin kesesinden ödenen uçak paraları bir yana, Diyarbakır'a indiği dakikadan itibaren, Ankara'ya dönmeyi düşünmeğe başlayan bu insanların aldıkları çift ücret ve iki yeri birden idare etmenin ötesinde sorunları yoktur. Eğreti bir yöntemle ele alınan Doğu halkının sağlığı, utanılacak kadar bozuk ve kadere terkedilmiş durumdadır. Açlık Doğu'da kol gezer. İnsanların lokmalarını, hayvanların yemini ve toprağın gübresini çalan bir zihniyet Doğu Anadoluyu geri kalmış Türkiye'nin geri

85 kuruştur. Aradaki farkı nüfuzunu ortaya koyarak vagon alabilenler, sömürücüler, fırsatçılar alıyor ve onbeş günde milyoner olup Şişli'ye bir apartman daha dikiyorlar.

İnsanlardan sonra sıra hayvanlarda... Et ve ekmek hırsızlarından sonra şimdi de ot ve saman hırsızları çıktı ortaya...

Toprağın Lokmaları

Bir talan düzeni içinde yarışan fırsatçı tayfası toprağın lokmalarına da el atmıştır. Yüzyıllar boyu sömürülmüş Anadolu toprakları bereketsiz, ürün vermiyor. Yabancı ülkelerden ithal ettiğimiz sun'i gübrenin pis kokusu ülkeyi sardı. Milyonlarca liralık yolsuzluklar var.

Doğu denilince aklımıza toprağından başlayıp, hayvanına ve insanına kadar

tanıyan öğretmenler, boykota Doğu'dan başladılar. Bu talan düzenine ilk baş kaldıran Erzurum'lu öğretmenler oldu.

Öğretmenle başlayan uyanış, kısa bir süre içinde halkın malı olacak ve halk hayvanın yemini, toprağının gübresini çalarak servet yapanları ergeç tanıyacaktır.

Halkımız, insanın lokmasından, hayvanın yemine ve toprağının gübresine kadar herşeyine sahip çıkıp, meydanı hırsız ve eğreti insanlara bırakmadığı gün kurtuluşa doğru ilerliyecektir.

Bu gelişmeyi kimse durduramaz.

Doğu uyanmakta ve hakları ile varlığına sahip çıkmaktadır. Öğretmen boykotunun Doğu'dan başlaması bunun ilk belirtisidir.

Osman Nuri Koçtürk

ÖĞRETMEN BOYKOTU

(Baştarafı 1. sayfada)

yorlardı. Öğrendim ki, Vali Turgut Eğilmez'in tayin etmiş olduğu esnaftan, şekerci Mehmet Aydınoğlu, Efeler Ortaokulu kapısında beklemekte olan öğrenci Muammer Kılıç'a neden burada bekliyorsun diyerek yumruklarını sıkarak üzerine yürüyor O da öğretmenimi bekliyorum, deyince: «Geç içeri öğretmenin benim». Siz kimsiniz öğretmenliğiniz nedirki, deyince Şekerçi, Mehmet Kılıç'ı tekme tokat yerlere yatırıp çiğniyor. Yavrular ağlıyordu. Öğretmenleri onların ellerinden tutup ilgili merciler önüne çıkaramıyordu. Çünkü onları merciler önünde görenler hemen tevkifini istiyorlardı. Bu görev bizim gibi devrimci kimselerin olmalıydı. Ben de üzerime düşen görevi yaparak ilgili dairelere gittim. Polis komiseri sanığın telefonla karakola teşriflerini istedi. Fakat yerine Aydın A.P. Gençlik Kolu Başkanı Nejat Doyuran adlı kişi geldi. Bu durumdan da anlaşılıyordu ki suçluların arkasında kimler çehrelerini gösteriyordu. Hiç bir yetkisi olmadığı halde çocuğa olayı sormaya başladı. Beni işaret ederek bu adam neyin oluyor diyordu. Ben dedim ki: **«Haddinizi biliniz. Sizin soru sormaya hakkınız yoktur. Akrabalık gramla ölçülmez. Biz cümle insanlarla doğuştan akrabayız.»**

Bana dikkatle baktı. «Siz Hüseyin Kaya'sınız. Sizi tanıyorum. Komser bey bu şahıs işçi partisinin milletvekili adayıdır. Bu adamın buradan çıkarılması gerek.»

Komser de: «Biz ne yapalım bunun partisini. Biz önemli olan davacının burada olması ve davalınında buraya gelmesidir. Siz neden geldiniz? Eğer hüsniniyet göstermişsek böyle mi yapmanız gerekti?»

AP. Gençlik kolu başkanı «Komser komser bana bu şekilde konuşamazsın» diyor.

Bu kimsenin yetkisi ne idi? Vazife yapan bu namuslu komsere nasıl olup da bu şekilde çıkışabiliyordu? Bu şahıs bana bu işi burada halledelim diye yalvarıyordu **«Dayak yiyen öğrencidir. Ona sorun»** dedim. Bu sefer siz kim oluyuyorsunuz dedi? **«Madem benim kim olduğumu kabul etmiyorsun, neden bana soruyorsun bu işi burada halledelim diye. Ben gazeteciyim Basın olarak buradayım. Ya sizin ne işiniz var burada?»**

Konuşuruz diyerek çekip gitti.

Geceleyin polisler yolumu kestiler. Üzerimi aradılar. Karakola götürdüler. Üzgün değilim. Onlar da emir kulu. Emredileni yapacaklardı. Bu savaşın karakola götürmekle, dayakla, öldürmekle, yol kesmekle bulacağını umanlar çok hüsrana uğrayacaklardır sonunda. Gong vurmuştur, bu Gong'un sesi terar geriye toplanamıyacaktır. Toplıyacağım diyenler boşuna uğraşıyorlar. Bunları kendilerine bir defa daha duyuruyoruz.

İŞÇİ-KÖYLÜ POSTASI

Gençliğe Kurşun Sıkanların Haberi Ola

Yola devam ediyoruz. Ortaca'ya vardık. Burada İşçi - Köylü gazetesini satan, ona haber toplayan arkadaşımız Mustafa Uzundemir'le konuşuyoruz.

— Bu sayıdan 100 adet geldi gazete. Herkes kapıştı. İki saatte hiç kalmadı Vallahi arkadaş, öğrencilere kurşun sıkmakla bu uyanışı durdurabileceklerini düşünenler aldanıyorlar. Böyle düşünenler, tarihin sayfalarında kara bir leke olarak kalacaklardır. Doğrusu biz ümitliyiz ve mücadeleden yılmayacağız.

Böyle söyledi Mehmet Uzundemir. Ve daha sonra ayrıldık yanından.

İki arkadaş yola devam ediyoruz. Dalaman'a geldik. SEKA kâğıt fabrikasındayız. Fethiye yolu üzerinde denize kadar büyük bir sahayı kaplayan fabrika inşaatının önünde arabadan indik. İnşaat boydan boya tel örgülerle çevrilmiş. Yolun kenarında bir giriş kapısı var. Kapıda bir bekçi. Nöbet tutuyor ve yanında da (İnşaata Girmek Yasaktır) yazan bir tabelâ var. İçeriye kimseyi sokmadıkları belliydi. İsrar etmedik. Yolun üst kıyısına sıralanmış birkaç esnaf dükkânı ve bir kahve var, kahvenin önünde yirmibeş - otuz kişi oturuyorlar. Elmizde gazete paketi, selâm verip oturduk. Oturduğu yerden kalkarak yanımıza gelen bir vatandaş; adım Hüseyin, elinizdeki gazeteleri gördüm. Daha önce bir tanesini okumuştum diyerek oturdu. Hoş beşten sonra çaylar geldi: Arkadaşım, Hüseyin'e; buralı mısın? diye sordu. O cevap verdi: «Hayır ağabey. Ben Kargı köyündenim. Buraya işe girmeye geldim. Ama nerede... Kapıdan bile sokmadılar.» Oturduğumuz yerden yazılarını okuyamadığımız bir tabelâyı işaret ederek (Onu oku) dediler. Okudum. «İŞ YOKTUR! İŞ ARAYANLAR İŞ VE İŞÇİ BULMA KURUMUNA GİTSİN» diyor. Orayı ben de biliyorum. Ama buradaki iş için yüz kilometre ileriye gidilir mi? Belki işçiye ihtiyaçları yoktur, dedik. «Ağabey, işçiye daha çook ihtiyaçları var» dediler. Fakat adamın olacak; söylediklerine göre orada kendi adamları varmış. Beğenirse buraya gönderirmiş. Sorduk: Peki, nasıl beğeniyorlar, dedik. Ağabey, senin anlayacağın, hakkını arayabilecek işçiyi buraya almıyorlar. Çünkü burada işçi en az dokuz saat çalışır. Duyduğuma göre onüç saat çalışanlar da varmış. Tabii sendika filân da kurdurmuyorlar. Hüseyin dertliydi, anlatıyordu: Çoluk çocuk açıkta kaldık. Ekip dikecek bir dönüm toprağım yok ağabey diyordu. **Başbakan Nurlu ufuklardan bahsediyor,** ne dersin Hüseyin? diye sorduk, o; **palavralara karnımız tok ağabey.** Bakın bu gördüklerinizin hepsi iş aramaya gelmiş insanlar. Bunların hepsine İşçi Bulma Kurumunun yolunu gösteriyorlar. Nerede o nurlu ufuklar..

Bu gazeteleri satar mısın, dedik. Ben satarım dedi. Oradakilere biz sattık. Hepsi de alıp okudular. Biz de tekrar yola koyulduk.

Karaçalı nahiyesne vardık. İki öğretmen bize çok yakınlık gösterdiler. Öğle vaktiydi. Bize yemek ısmarladılar. Lokantaya çıkarken, ahçı, «Evlât, bu bizim gazetemız. Bana da verin. Ben mahallemde satacağım dedi. Yolun karşısındaki kahveye kadar elimizden aldığı gazetelerden elli kadarını satıp geri döndü.

İşçi - Köylü işçilerin, köylülerin elinde bağımsızlık savaşımızın bir bayragı olarak dalgalanıyordu. Fethiyede. İşte gazetemizin bir günlük sesini size anlattım.

İşçi köylü düşmanlarının ve Amerika'dan yana olup gençliğe kurşun sıkanların haberi ola...

ADİL ASLAN
Kemer Nahiyesi
FETHİYE

Hapisteki Devrimci Galip Aslan

Devrimciler hapse atılır.

Devrimcilerin kanı akıtılır, kurşunlanır.

Devrimciler asla dur durulamaz.

Devrimci kardeşlerime sevgilerimle.

Bana kitap gönderin. Cezaevinde bol bol kitap okuyorum.

GALİP ARSLAN
Cezaevi/BARTIN

Tapuyu Ağalar Yazıp Çiziyor

Köyümüze komisyon geldi, 55 No.lu... Mütegallibe şahıslar, ağalar arazi fakir fukaraya verilince, bizden alındı diyerek toprağı bizden almak istiyorlar. Fakir fukara halk bilfiil araziyi kullanıyor.

Ortağa veya kiraya veriyor diye komisyonun verdiği tapuları iptal ettirmek istiyorlar. Aslında köylüler fiilen toprağı işletiyorlar. Ücretiyle bu toprakları ektiriyorlar.Ağa takimı fakir fukaranın toprağında gözü olduğundan ve bizleri çekemediğinden çeşitli ihbarlarla bizlerin elindeki toprakları alıyorlar. Ağalar, topraksızlar huzura kavuştuğu için kendine ağa diyecek kimse kalmadığı için bu oyunu oynuyorlar ve de kullanıyorlar.

Bir kere de komisyon geldı tahkikata. Fakit derdini anlatamadı. Zamanın muhtarı ağaların adamı olduğu için ağa takımı kendileri yazdı ve çizdiler. Biz bu arada şaştık. Emekçi halk bir netice alamadı Daha fakir fukara korkuyor, çekiniyor. Tapularım iptal edilir diye kıvranıyor. Böylece sizlere dert yanabiliyoruz. Sizlerin desteği ve öncülüğü ile bu haksızlığı da önleyeceğimizi biliyoruz.

Bunu bizim gazetemiz olan İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesine verin Orada Eğlence köyü hakkında yazdığınız yazıyı okuduk. Tümünüz hoşça kalın kardeşler...

Mahir oğlu
HÜSEYİN YAŞAR
Fehimli Köyü
Fakılı-BOĞAZLAYAN

Kime Dağıtmışlar Toprağı?

İŞÇİ ve KÖYLÜlerin gazetesini okudum da orada bizim köyün topraksızlarını yazan haberi, bu memlekette demek fakirin, ezilenin hakkını arayan da var diye düşündüm. Oraya gelip sizin gibi vatansever fakirin yandaşı kişilerle tanışmayı isterim.

Yazdığınız Eğlence Köyü topraksızlarının durumu aynı öyledir. Burada 40 hane topraksızlıktan kıvranıyor. Delikanlılar, aile babaları hep gurbetteler Bizim gibi topraksızlara Anayasa toprak verilmesini emrediyor. Ama topraklar, hep ağaların, tefecilerin elinde. Toprak Komisyonuna yaptığımız müracaatın cevabı halen yanımda. Bakanlıklara yaptığımız müracaatlardan da hiç bir cevap çıkmadı. Toprak Komisyonu verdiği cevapta tesbit edilen topraksızlara toprak verildiğini geriye dağıtacak toprak kalmadığını söylüyor. Kime dağıtmışlar toprağı? Topraksızlar yine öyle topraksız. Çoğu, memleketini bırakıp gurbete çalışmaya gitmiş. Halbuki 7 bin dönümlük hazine arazisi var. Diğer topraklar ağaların ve tefecilerin elinde.

Durum böyle. Gazeteyi okuyunca halimizi yazan İŞÇİ - KÖYLÜ gazetesini hep köyde okuduk. Bizim halimizi soran, hakkımızı arayan, fakirin yandaşı bir tek bu vatansever gençler topraksızların mücadelesini destekleyen aydın kişiler var dedik. Elbet bir gün gelecek topraksızların hakkı alınacak. Benim 32 torunum var. Onlar iyi günler görecekler. Bu memleketin sahibinin ağalar ve tefeciler olmadığı anlaşılacak. Hepinize köyün selâmlarını iletirim.

MÜSLÜHİTTİN ÖZKAN
Eğlence köyünden
YOZGAT

İnönü'ye Açık Mektup

Dinle Inönü bu mektubum sana. 25 yaşında bir gencim Senin ve senin gibilerinin nesliyim ben daha düne kadar Atalarımızın at oynattığı Avusturyada kölelik yapıyorum. Biz hangi milletin evlâdıyız kime hizmet ediyoruz. Yüzbinlerce genç yurt dışında çalışıyor. Türkiyenin yer altı ve yer üstü gelir kaynaklarını yabancı Mühendısler, teknık elemanlar işletiyor. Yurt içideki montaj sanai'nın bile kârları dışarı transfer ediliyor. Ordumuzun yüzde 85 ine Amerikalı kumandanlarca komuta veriliyor. Bu gidişe bir son vermek için harekete geçen Türkiye gençliğine iktidarın sırf kendi güvenliği için kurduğu toplum polisi ölüm saçıyor ve sen bu iktidara «24 saat harekâtı» diretifi vererek yeni cinayetlere teşvik ediyorsun. Bu mu yeni Cumhuriyet döneminin Milli şefliği, Bu mu Ana muhalefet partisinin genel başkanlığı, bu mu bağımsızlık, bu mu şerefli yaşamak?

Yeni yılınızı, öğrencilerim ve ben, yürekten kutlar devrimci eylemlerinizde başarılar dileriz. Ceyhun Can

MERT DAYANIR NAMERT KAÇAR

Battal'a Ağıt

Karanlık kocamam, aydınlık uzak
Yıllardır soyula sömürüle halk
Zulumu omuzunda hep taşıyordu
Çamurlu bir afsalt, kirli bir şafak
Battal can veriyor, gün ışıyordu

Varlığı yokluktan ayıran anda
Gencecik yürekte, akan al kanda
Kurtuluş günleri yaklaşıyordu
Kiralık katiller ve öte yanda
Battal can veriyor gün ışıyordu

Ne polis, ne zindan, ölüm korkusu
Bentleri yıkarak akacaktı su
Kavgada ölenler hep yaşıyordu
Yüz elli kişinin kahpe pususu
Battal can veriyor gün ışıyordu

Malatyadan İstanbula yol kanlı
Devrimciye yumruk sıkan kol kanlı
Yediden yetmişe halk şaşıyordu
Cami kanlı, meclis karakol kanlı
Battal can veriyor gün ışıyordu

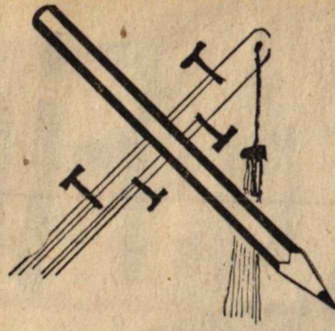
Kavgası petrolün, demir bakırın
İnsan gibi yaşaması fakirin
Soyguna ihanet karışıyordu
Yurdda silinmesi için bu kirin
Battal can veriyor gün ışıyordu

Karanlık gökyüzü maviye gebe
Kocaman eliyle devrimci ebe
Gürbüz çocuğunla oynaşıyordu
Bağımsızlık için yiğit talebe
Battal can veriyor gün ışıyordu

Işıyordu şafak üstünde yurdun
Kırmak için belini yabancı kurdun
Senin türkün ile halk çoşuyordu
Ölünle devrime damganı vurdun
Battal can veriyor gün ışıyordu

Mehmet Ayhan

KALEMLE TELDEN

Aldı Âşık Hüseyin Kaçıran

Doğum yeri, Sivas'ın Gürün kazasının Yuva köyü. 2 yaşında iken ailesi Adanaya göçtüler. Sebep topraksızlık. Adana'nın Misis Nacarlı köyüne taşındılar. Orda yedi sene sığır güttü. 1946 da babası öldü yetim kaldı. Irgatlık yaptı. 1951 de askerden geldi. Demokrat partiye girdi. 1960 a kadar partide kaldı. 1962 den sonra AP ye geçti. 1965 de oyunu AP ye kullandı. 1966 da uykudan uyandı. AP nin zenginler partisi olduğunu öğrendi. Bu partinin amacının zenginleri daha daha zengin, fakirleri daha fakir yapmak ve ağaya köle yapmak olduğunu öğrendi. Ve bu partiden istifa etti.

Sözü Aşık Hüseyin Kırçan'a bırakalım: irler yazmıyorum. Bana hiç bir şey vermiyor. Şimdi şiirlerimi sazımla halkımızın mücadelesine hasretti. Şimdi artık bu cins şiirler yazmıyorum, şiirlerimi halkımızın mücadelesine hasrettim. Emek ve sermaye savaşında ben emekçi olmak hesabıyla emekçiler safında yerimi aldım. Evliyim, 4 çocuk babasıyım. Hâlâ bu vatanda dikili bir fidanım bile yoktur. Alnımın teriyle, kolumun kuvvetiyle ekmeğimi kazanmak çabasındayım. 1929 doğumluyum. Şimdi İstanbul'dayım. Köyle arazim olmadığı için burada çalışma zorunda kaldım. Asgari ücret olan 19.50 kuruşla çalışıyorum. 150 lira ev kirası veriyorum.»

KIRAT'tan Ne Haber

Ne güzel milletçe refaha erdik
Seçimden, söylenen sözden ne haber
Mübarek bir atın kaçışın gördük
Yokuşa gitmiyor düzden ne haber
Kırat huysuzlanmış kuyruğu dikti
Bunu kim ürkütmüş kazığı dikti
Şişeleri kırdı, şekeri döktü
Herşeyi kirletti gazdan ne haber
Kıratın yediği samanla arpa
Alıyor milletten hem kırpa kırpa
Fakirin yediği soğanla turpa
Ona da serpilen tuzdan ne haber
Acemi kişniyor bilmez güfteyi
Doğru söyleyene verir çifteyi
Anası Demir-Kır bu onun tayı
Babasından kalan pozdan ne haber
Süvari olmayan ata mı biner
Kırat viraj almaz tersine döner
Yalancının mumu akşamdan söner
Millet uyanıyor sizden ne haber

Doğu Bölgesini Kadere Terketmiyeceğiz

Mehmet KOÇAK

İnsanlar mı yalnız iki sınıfa ayrılmıştır zannediyorsunuz bu sahte düzende?. Hayır, hayvanlar da ayrılmıştır ister istemez, fakirin hayvanları, zenginin hayvanları diye. Sahibi zengin olursa, sahibi bahtiyar olursa hayvanları da tok, hayvanları da semiz olur. Mehmet Ağanın öküzleri, inekleri, atları ve boğaları gibi. Ve hiç hasta olmazlar kıtlık yıllarında Fakir Ahmet'in çocukları ve hayvanları gibi ölmezler. Yemsiz köyün yemsiz insanları ve yemsiz hayvanları olur.

— Yemsiz insanlar mı?

— Evet, yemsiz insanlar. Mehmet Ağanın atına, eşeğine yem olarak verdiği arpadan yapılmış, ekmeği bile bulamazlar benim köylülerim ve Doğulular.

— Nedir bunların suçları da, her sene böyle aç, susuz ve çıplaklar?

— Cürüm mü işlediler?

— Hayır.

— Milli Mücadelede, düşmana karşı, göğüs göğüse çarpışmaktan mı kaçtılar?

— Hayır kaçmadılar. Tam aksine ordunun daima ön saflarında çarpıştılar. Çocukları, hayvanları ve ellerinde bulunan diğer bütün varlıkları ile.

Tarih 1969, Doğuda kıtlık var. Fakat bu yıl Doğu'da meydana gelen kıtlığın, diğer senelere nazaran daha ilgi çekici bir yönüde var: Zengin kişilerin tefecilik imkânları aldı yürüdü.

Geçen yıllarda olan kıtlıklarda hayvan yemi ihtiyacı Bölge dahilinden tedarik edilirken, bu yıl Batı bölgelerimizden Doğuya hayvan yemi aktarılması diye bir icat çıktı.

Bu icat kime yaradı?

Batı'dan Doğuya saman aktarılması buluşu yeni bir soygun plânıydı. Son meteliğini de elinden alıp, fakir köylülerimizi acı, ıstırap ve açlıkları ile başbaşa bırakmayı yegâne amaç edinmiş olan tefeciler iğrenç yüzlerini örten maskelerini giyerek faaliyete geçtiler. Neler yapmadılar ki bu vicdansız insanlar. Anlatayım bütün gerçekliği ile.

Amcam, Kars vilâyetine bağlı Görhane köyümüzün zenginlerindendir. Köyün zenginleri demek, parası bol, toprağı çok, insan bozması ve insan kanı emen yarasalar demektir. Bunlar, köylünün maddeten en kötü günlerini seçer ve onları amansız bir şekilde kıskıvrak yakalarlar. Amcam da bunlardan biri olduğu için çok iyi bilirim bu alçakları.

Şimdi, Doğu'dan Batı'ya hayvan yemi nakli meselesine bir göz atalım.

Saman alabilmek için «İhtiyacına binaen» yazılı ve vilâyetten tasdikli bir belge getirmeniz gerekir.

Haddizatında, kara tren her gün ticaret yapan zenginlerin samanlarını taşır ezile büzüle.

«200-300 ton samana ihtiyacı var» belgesini aldı mı zenginceğiz, doğru Batı Bölgelerimize. Tren'in beher vagonu dört-beş ton saman aldığına göre, bir tefecinin samanını 50-60 adet vagon ancak taşıyabilir.

Eskişehir'den, Ankara'dan, Konya'dan ve İç Anadolu'muzun ürünü bol diğer yerlerinden kilosu azami on, onbeş kuruş'a mal edilen saman köye getirilerek fakir köylüye kilosu altmışbeş, yetmiş kuruşa satılır.

Köylü parasızdır. Kış ortasında her imkânı elinden alınarak, kıtlığın kurbanları adasına terkedilmiştir artık.

— Peki bu zengin kişiler Batı Bölgelerimizden köye getirmiş oldukları iki yüz, üç yüz ton samanı ve geriden gelecek samanları sattıktan sonra karşılığı olan parayı nasıl alır?

— Nasıl mı? Pek kolay..

Aldığı samanın parasını veremeyen köylüye:

— «Ben sizlere gittim uzak yerlerden türlü zahmetle saman getirdim. Parasını şimdi vermeseniz bile zararı yok. Yaz mevsimi geldiğinde para mukabili ineklerinizden sağdığınız sütü verirsiniz.» der ve onları en ince noktalarından yakalıyarak; isteseler de, istemeseler de borç altına sokar.

Zengin, köye götürmüş olduğu samanlarının bir kısmını peşin para ile satar. Yani, bir ton'unu 150 liraya mal ettiği samanın karşılığında 700 lira alır.

Cebinde bir kaç kuruşu olan köylülerden parası alınıp da parasız kalanlar ne yer, ne içerler de, uzun kış mevsimini yaza çıkarabilirler?.

— Ne ile biliyor musunuz? Şu şekilde: Zengin, köyde açtığı dükkândan, bu parasız köylülere aşırı fiatla un, yağ gibi yiyecek maddeleri ile diğer istihlâk malları satar. Sözün kısası, onları da veresiye saman alan köylülerin şartları ile borçlandırır.

Tüm köylüler ineği, öküzü, atı, koyunu ve danasını rehnederek tefeciye borçlanır. Hattâ ve hattâ namusları ile de. Misâl olarak, bundan üç dört yıl önce komşusunun birinde alacağı olan zengin, komşusunun karısını evine misafir ettikten sonra kocasına, «Paramı getir, karını götür» demişti.

Hey gidinin ağası, ağası
Fakir köylülerimizin ağası.
Ve de zenginlerimizin ağası.

Zenginlerin de ağaları var. Yani ağaların ağası. Bunlardan herbiri en az 5-6 köyü barındıracak toprağa, suya ve havaya sahipler. Bunlar her yıl milyonlarca lira para dağıtırlar köylerdeki zenginlere, kış ortasında köylülere ödünç vermeleri ve yukarıda izah ettiğim şekilde borçlandırmaları kayıt ve şartı ile.

Ağaların verdiği paralarla köy zenginleri tarafından borçlandırılmış olan köylülerimiz yaz mevsimi geldiği zaman ağaların boş bulunan köylerine yerleşirler. Göçler ve yerleşme işlemi tamamlanır tamamlanmaz hayvanlarından aldıkları sütleri onların mandıralarına aktarırlar. Ta ki, Doğu'nun öldürücü soğuklarının başladığı güne dek.

Kış mevsiminin belirtilerinin görüldüğü gün, ağalarla köylüler arasındaki hesapların muhasebesi yapılır. Tabiatın değişmez kanunu. Köylülerimiz ağaya karşı olan borçlarının ancak ve ancak, üçte ikisini ödeyebilmişler.

(Devamı 4 ncü sayfada)

Yaşasın milli kurtuluş savaşları!

Türkkaya Ataöv

Amerika'nın CIA diye bir casusluk örgütü olduğu bilinir. Bizim ülkemizde de pek çok şeyin ardında, işçi-köylümüzün tam karşısındadır CIA. Arı satmış, namusu tellâla vermiştir. CIA. Her türlü pisliğin içinde kirli parmağı eksik değilse de, ayranım ekşi diyen çıkmayacağı gibi, tüm rezillikleri tezgâhlar, haberi yokmuş gibi davranır. Isıracak it dişini göstermez, derler; bu CIA da fare gibi her deliktedir, karda gezip izini belli etmemeğe çalışır. Çalışır ama, ipini pazara çıkarmaktan kurtulamaz.

Bir Meksika gazetesi CIA'nın son bir-iki oyunlarını daha açıkladı, bu emperyalizm aracının ne menem şey olduğunu bilenler şaşmadılar, bilmeyenlerin ağzı açık kaldı: CIA sahte belgeler düzenleyip Bolivya devletinin ordusu içine girmiş, bu yolla hem silâhlı kuvvetleri, hem iktidarı ele geçirmeyi denemiştir!

Amerikan emperyalizminin Lâtin Amerikan ülkelerindeki zenginliklere yıllardır sahip çıktığı mâlûm. CIA'nın buralarda komplolar, askerî müdaheleler, yurtsever hareketlere karşı sabotajlar ve işçi-köylü sınıflarının ilerici örgütlerine karşı tertipler hazırladığı bilinmektedir. Ancak, bugünlerde CIA'nın iki ana hedefi Bolivya ile Peru devletleri. Çünkü Peru bir Amerikan petrol kumpanyasını attı topraklarından. CIA bu petrol tekelinin kârlarını korumak için bir süredir Peru nun iç işlerinin tam göbeğinde tuzaklar kuruyor, oyunlar tasarlıyor... Bolivya'da da yeni Candia hükûmeti başka bir Amerikan petrol şirketini tekmeledi attı. CIA'nın Bolivya ordusundaki sahtekârlıklarının nedeni de bu. Bugünlerde, bütün Lâtin Amerikan basını bu olaylarla çalkalanıyor. CIA'ya karşı açık ve gizli savaşın şiddetleneceğine şüphe yoktur.

Kardeşimiz Şerif Aygül Şehit düştü

(Baştarafı 1. sayfada)

işçileri haksız göstermek için yalan beyanat verdi. Bütün iktidar yetkilileri yabancıyla ortaklık eden, işçisine zulmeden işverenden yana çıktı. Yalnız devrimci gençler, öğretmenler, memurlar ve diğer işçiler GAMAK işçilerinin haklı dâvasını destekledi.

ŞERİF AKGÜL'e büyük bir cenaze töneri yapıldı. Binlerce öğrenci, üniversiteleri boykot edip törene katıldılar. Binlerce işçi fabrikaları bırakıp arkadaşlarının cenazesini uğurladılar.

ŞERİF AYGÜL'ün bir karısı, iki çocuğu arkada kaldı. Maden-İş Sendikası onlara bin lira maaş bağladı. Şimdi Şerif Aygül'ün karısı, «Kocam erkekçe öldü. Benim iki Şerif'im daha var» diyor. Evet, bütün işçiler biliyor, herkes de öğrensin. Şerif Aygül, işverenler gibi, ona uşaklık edenler gibi, para için insanlığını satmadı. İşten atılan arkadaşlarını desteklemek için, erkekçe öldü. İşte bu yüzden GAMAK'ta vurulan Şerif Aygül'ün ölüsü Amerikancı iktidar için korkulu bir rüyadır.

İŞÇİ-KÖYLÜ
GAZETESİ

15 günlük gazete * Sahibi ve sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Ömer Özerturgut * Teknik Yönetim: Ezel İnanç * İdare yeri, yazışma ve abone adresi: Divanyolu Cad. 83/3 Sultanahmet - İSTANBUL. Telefon : 27 39 61 * Ankara Bürosu: Adakale Sok. 28/1 Yenişehir - Ankara * Ankara Telefon: 12 74 17 * Dizgi - Tertip: Yüksel Matbaası * Baskı: Vatan Matbaası * Yıllık Abonesi: Yurt içi 6 lira, Avrupa uçak posta 30 lira. İlân: Santimi 20 lira * Yayın ilânları % 50 indirimlidir.

Altıncı filo gitti ama, emperyalizm, bankaları, şirketleri, montaj sanayii, casusları, üsleri, toprak ağalarıyla halkımızın kanını emmeye devam ediyor

6. Filo gitti mücadelemiz bitmedi

Amerikan emperyalizminin silâhlı kuvveti 6. Filo, İzmir'e geldi ve gitti. Birinci Kurtuluş Savaşımızın emperyalizme son darbeyi indirdiği İzmir'in güzel sularını kirletti ve gitti. İzmir halkının, işçilern, köylülerin, öğrencilerin sillerini yedi ve gitti.

Söke'den, Akhisar'dan ve Ege'nin çeşitli yerlerinden İzmir'e akan köylüler, işçiler, öğrenciler, bütün yurtseverler, yürüyüşler ve mitingler düzenlediler. Amerikan kuvvetlerinin karaya çıkmasına karşı durdular. Mustafa Kemal'in anıtına çelenk koymağa kalkışan Amerikan subaylarının bu saygısızca ve küstahca davranışına izin vermediler. Amerikancı AP iktidarı yurtseverlerin üzerine toplum polisini saldırttı. Yüzlerce işçi, köylü ve öğrenci ve Halk âşıklarından Hüseyin Kaçıran, İhsani ve Fermani nezarete alındı. Söke'nin Güzeltepe köyünden Hüseyin Kaya tevkif edildi. Gece bar ve pavyonlarda eğlenemiyen Amerikalı askerler, İzmir yöneticilerinin gayretiyle, gruplar halinde İzmir'in ünlü oteline götürüldü ve kendilerine kadın sağlandı.

Öte yandan, yurdun dörtbir yanında, Ankara'da, İstanbul'da, Tarsusta, işçiler; köylüler, öğrenciler ve bütün yurtseverler 6. Filoya ve Amerikan emperyalizmine karşı ayağa kalktı. Protesto telgrafları yağdırdılar.

Ve 6. Filo, ilk kurtuluş savaşının çemberinden geçmiş Türkiye halkının öfkeli soluğunu, ensesinde hissederek çekip gitti.

Tüm yurtseverler 6. Filoyu lânetlediler. (yukarda)

Yurtsever Gençliğe Gazi Mustafa Kemâl yol gösteriyor, Gençler and içiyorlar... (yukarda)

Kızkardeşlerimiz, Amerikan 6. Filosuna karşı yiğitçe direndiler. (yanda)

Devrimci gençlik bağırıyordu: «6. FİLO DEFOL!» (Aşağıda)

Gazetemizin Elbistan Muhabiri

(Baştarafı 1 nci sayfada)

ve esasen de gazete müftülük binası duvarında değil on metre kadar önündedir. M.H.P. Başkanını tartakladığımız da yalan ve iftiradır. Bu şahıs mahkemede verdiği ifadede biz gelirken korkup dükkanının elektriğini söndürdüğünü söyledi, halbuki bu kişinin dükkanının ön cephesi tamamen kapalıdır. Değil elektriği sönük, elektriği yanık dahi olsa içerdeki şahsın gözükmesine imkân yoktur. Gazetenin bahsettiği gibi halkın galeyana gelerek Adliyeye yürüdüğü de yalandır. Emperyalizmin işbirlikçisi Hüseyin Aptık, akıl hastası olan kardeşinin eline bayrak vererek «komünistler yakalanmış, adliyeye yürüyelim» diye bağırttırmış. Merak eden on onbeş çocuk bunun üzerine toplanmışlar. Daha sonra esnaf akıl hastası Osman'ın elinden bayrağı alarak kalabalığı dağıtmış. Kaymakam vekilinin zorla dağıttığı iddia edilen yürüyüş işte bu yürüyüştür.

Olaylarla ilgili olarak karakola götürüldüğümüzde, on polis sabaha kadar arkadaşım Hasan Alış ve bana dayak attı. Aradan yirmi gün geçmesine rağmen, vücudum hâla cop yarası içerisinde, sırtım mosmor ve ayak bileklerimde falaka izlerinin derin yarası duruyor. Polisler bizi döverken, **«Bundan sonra aklını başına al. İşçi Köylü Gazetesini bir daha ne satacaksın ne de yazı yollayasaksın»** diye tehdit ettiler. Polis karakolunda Saidi Nursi'nin kitapları okutuluyordu. Bu kitaplar masaların üzerinde açıkta duruyordu. Ben İşçi Köylü Gazetesini satmaktan ve yazı yazmaktan vazgeçmiyeceğimi söyledikçe, dayağın şiddetini arttırdılar. Olay bundan ibarettir. Bizim amacımız kitlelerin bilinçlenmesi halkımızın uyanışı için mücadeledir. Hiçbir kuvvet bizi bu yoldan alıkoyamaz.

Emperyalizmin karşısına çelik duvar gibi durmalı

Milli cepheye bir sel gibi akacağız, yakındır.»

Parasını verdikleri halde

(Baştarafı 1 nci sayfada)

kadar da değil. Köyü şehire bağlıyan 4 kilometrelik yol çamurla kaplı. İrtibat kesik. Şehre yaya gidilip geliniyor.

Köylüler bu sefer de 2 bin lira toplayıp Yol Su Elektrik (Y.S.E.) İşletmesine yatırmışlar. Üstünden 2 sene geçmiş. Yine kimselerden çıt çıkmamış. Y.S.E. yetkilileri **«graderler ne zaman boş olursa o zaman göndeririz»** diyorlarmış.

Kaarisa köylüleri **«graderler 2 senedir hiç boş kalmadı mı? İktidar bizi vatandaş sırasına koymuyor mu?»** diye soruyorlar.

aKraisalılar, haklarını alabilmek için, Malatya köylüleri gibi, Tarsus köylleri gibi yürüyüşler ve mitingler dü-

Çevredeki diğer köylüler. TEnıvarılt.hlehŞ le de birleşip, yalnız okul ve yol derdini değil, bütün dertlerini dile getirmediler.

Verilmeyen haklarını almak için mücadeleye girmelidirler.

Doğu Bölgesini

(Baştarafı 3. sayfada)

dir. Yine ağaya borçlu, yine eli boş köyüne döner. Ne yağı var ne de peyniri.

— Ne yapacak zavallı köylülerimiz?

— Ne mi yapacak? Ne yapılması icâp ediyorsa onu yapacak tabiî.

Hayvanlarının yarısını ucuz fiatla satacak, yağına, peynirine ve giyeceğine verecek. Sıfıra sıfır elde var kalan borç ve kış mevsiminde edilecek taze taze borçlar.

NOT: Ağaların aldıkları süt'ten nasıl kâr ettiklerini, bu kârları ile nelere sahip olduklarını da yazacağım.

Tütünümüzü ıspanak fiatına

(Baştarafı 1. sayfada)

uyanmakta ve emeğinin hakkına sahip çıkmaktadır. Geçen sene Akhisar da, Ödemiş'te, Gerze'de yapılan tütün mitingleri ve yürüyüşlerinden sonra köylü birlik olup emeğinin hakkını aramak için mücadele etmesini öğrenmiştir. Tütün ekicisi teşkilâtlanmaktadır. Gerçek üreticinin kurduğu TÜTÜN ÜRETİCİLERİ SENDİKASI üyelerinin sayısı binleri bulmuştur. Tütün üreticileri bu yıl da gençlerle beraber miting ve yürüyüşler yapacaktır.

Tütün üreticileri tüccarların çevirdiği dolaplar karşısında piyasanın açılmasını endişeyle beklerken, Türkiye Tütüncüler Birliği Başkanı olduğunu söyleyen Rüstem Özdemir adında biri diyor ki: «Tütün ekicileri Tekel eksperlerinin randıman tesbitinden memnundur.»

Şimdi biz bütün tütün üreticilerine soruyoruz:

— Bu Rüstem Özdemir köy köy dolaşıp sizlere gelip memnun musunuz diye sordu mu?

Bu adam ekicinin derdini dinlemeden, görüşünü öğrenmeden ekici adına nasıl konuşur? Rüstem Özdemir tütün kırıp, çapa çapalamış mı ki ekici adına konuşuyor?

Biz tütün ekicileri olarak, Türkiye Tütüncüler Birliğini ve Rüstem Özdemir'i tanımıyoruz. Bunlar tüccarın adamlarıdır. Bizim haklarımızı savunan teşkilât: TÜRKİYE TÜTÜN ÜRETİCİLERİ SENDİKASI'dır. Biz, bu sendika etrafında birleşip haklarımızı koruyacağız.

Demokrasi işçilerin

(Baştarafı 1 nci sayfada)

memurların iki yakasının bir araya gelmemesi mi demokrasi? İşçi ve köylülerin kurtuluşu için yazı yazdı diye Şadi Alkılıç'ın ve birçok arkadaşımızın hapiste yatması mı demokrasi? Ceza Kanununun 141 ve 142. maddeleri halkımız için mücadele edenlere karşı bir baskı aracı olarak kullanılıyor. Bütün bunlar mı demokrasi?

Hayır, demokrasi halka karşı zorbalık düzeni değildir. DEMOKRASİ, İŞÇİ VE KÖYLÜLERİN DEVRİMCİ İKTİDARIDIR. Demokrasi, Amerikan sömürücüleri ve ortaklarının egemenliğinin son bulması, toprak ağalığının ortadan kalkması, herkesin düşüncesinde özgür olmasıdır.

İşçilerimiz, istedikleri sendikaya girmek, ücretlerini arttırmak, iş emniyetini sağlamak için grevler yapıyorlar, mücadele veriyorlar. Ve hepimiz bu mücadelede işçilerle omuz omuza saf tutuyoruz. Ancak bilmeliyiz ki: İktidar, Amerikan sömürücüleriyle ortak patronların ve toprak ağalarının elinde oldukça, işçi sınıfı ve bütün halkımız kurtulamaz. İşçi sınıfı ve bütün halkımız siyasi mücadeleye girmelidir. Halkımızın gerçek demokrasiye kavuşması ve sömürüden kurtulma yolunda güçlü bir adım atması, işçi ve köylülerin ve bütün milli sınıfların devrimci iktidarının gerçekleşmesiyle mümkündür. Bunun için, en bilinçli ve en yiğit işçilerin ve işçi davasını benimsemiş herkesin sosyalist bir partide teşkilâtlanarak, bütün halkımızı bir cephede toplaması ve yol göstermesi gerekiyor.

Önümüzdeki hedef, milli-demokratik devrimdir.

Milli demokratik devrim, Amerikan sömürücüleri ve ortaklarının hakimiyetine son vermek, işçi sınıfının öncülüğünde halkımızın devrimci—demokratik iktidarını gerçekleştirmektir.

Hiçbir güç, hiçbir zorbalık, hiçbir plân buna engel olamayacaktır.

DÜZELTME

Gazetemizin geçen sayısının son sayfasında **«Öğretmenler, Türkiye'nin her yerinde dersleri boykot ettiler»** başlıklı yazı yanlışlıkla Erdoğan Güçbilmez imzasıyla çıkmıştır. Yazı **Tevfik Yılmaz'a** aittir. Okuyucularımızdan ve Tevfik Yılmaz arkadaştan özür dileriz.

İŞÇİ — KÖYLÜ

Tükenmeyiz kurşunla

Kemal Zeki Demirtürk

Tükenmeyiz kurşunla Şerif
Bitmeyiz be can, bitmeyiz
Zincirler ki bağlamış kolumuzu...
Daha neyimiz var yitecek?
Vursunlar be, vursunlar
ver elindeki bayrağı
varsınlar kudursunlar.
Biz de biliriz hesap sormasını
Ve bir türkü olmasını çığlıklı dudaklarda.
Varsın vursunlar be Şerif
Biz ne yiğitler verdik yerin yedi kat dibinde
Bir satılmış kurşuna,
bir yiğit Şerif verdik.
ve derdik dost bağından nice kızıl gülleri
Ne Vedatlar, ne Taylanlar, koç yiğit dadaş
Mehmetler..

Bin nice demet derildi
bin nice şehit verildi
düşmedi bayrak.

Tefeciler hayvanları otsuz bırakıyor

Dünyanın en alçakça oyunu oynandı doğuda. Analarımızın, bacılarımızın oğullarımızın Kanlarını emdiler Büyük toprak sahipleriyle, iğrenç tefeciler elele verdiler bu yazın. Devletten aldıkları Kredilere, yani halkın öz parasiyle Halkı soydular.

Kara kara taksiler girdi köylerimize. Otlaklarda böğüşen inekleri danaları, değere değmeze aldılar. Bacılarımızın bir kış boyu, gözü gibi baktığı, ve umutla yaza çıkardığı inekler yok pahasına satıldı. Halk düşmanı tefeciler, celepler halinde Rus hududuna sürdüler aldıklarını. Köylüden 80 kuruşa aldıkları canlı hayvanın kilosunu, Ruslara 480 kuruşa sattılar. Ezilmiş yiğit halkımızın alın teri çalındı. Bir avuç soyguncu milyonların üzerine kurdu saltanatını.

Bu kadarıyla kalmadılar Güz'ü beklediler dört gözle Ve o korkunç güz gelip çattı. Tüm Otlaklar kurumuştu. Yıllarca gübrenin ve Sulamanın özlemini çeken toprak, damar damar çatlamıştı, iki bin at can vermişti. Halkın otla samana ihtiyacı vardı. Ellerinde kalan son ineklerini beslemek, bebeklerine süt, yavan ekmeklerine peynir bulmak için ot-saman almak zorundaydılar. Tam bu sırada soyguncular yine gösterdi boyunu. İkinci kez emdiler, yiğitlerimizin kanlarını. Devletin ucuz vagonlarından yararlanarak iç bölgelerden 10-15 kuruşa aldıkları samanı, 65 kuruşa sattılar köylülere. Hepsi yaza borçlandı. Büküldü belleri. Ama bir bir tanıdılar soyguncuları.

Ya topraksız gençlerimiz? El kapılarında, nökerliğin demir kıskacında ezilen kardaşlarımız. Onlar ki, en güçlü yumruğu yediler. Onlar ki, şehirlere koşup hamal oldular; Ağa kapılarına koşup Nöker oldular. Köylümüzün çelik yürekli, başeğmez ve en deli yiğitleri onlardır. Geçtiğimiz haziran ayında ateş kesildi her biri. Kars'ın Göle kazasına bağlı Çoban köyünde ağalara karşı kan kustular. Otlalardan ağanın celeplerini çıkarmak için deyneklere sarıldılar. Ağa adamlarını saldırttı üzerlerine kıyasıya vuruştular. Üç ölü verdiler. Üç genç yiğit. Onların kanı kurumadı. Onların hesabı sorulmadı. Onların hesabı sorulur bir gün. Bağrında çürüyor.

Şunu iyi biliniz ki, doğunun yiğit köylüleri yaza aç ve çıplak çıkacaktır. Yanakları fırlamış, avurtları çökmüş olarak çıkacaktır. En doğal haklarını isteyeceklerdir sömürgenlerden.

BEŞİK'te ölen bebeklerin hesabını sorulacak.

Doğamayıp da, tipili gecelerde, dağ başında can veren gelinlerin hesabı sorulacak.

Savaş yıllarında döktükleri kanın ve barış yıllarında sömürldüklerinin bedelini alacaklardır. Çünkü onlar, sanıldığı gibi uyuşuk değildir.

Onlar, cehennem ateşinde kızdırılmış çelik yumruk gibidirler.

BU BÖYLE BİLİNE.

ÖĞRETMENLERLE DAYANIŞMA KAMPANYASI

Açığa alınan iki bin öğretmenin aylıklarını ödeyebilmek için dayanışma kampanyası açılmıştır. Bütün yurtseverleri öğretmen davasının yardımına çağırıyoruz. Toplanacak paraların Ziraat Bankası Ankara Yenişehir Şubesindeki 25700 numaralı hesaba gönderilmesini rica ederiz.